

Agrarno reformo narekujejo gospodarski in socialni razlogi

Med drugimi zakonskimi načrti, ki jih bo ministrski predstojnik Segni v kratkem predložil parlamentu v pretrés, je tudi načrt za agrarno reformo. To pereče vprašanje v italijanskem gospodarskem in družbenem življenju, se vleče že dolgo let, ne da bi mu našli do danes ustrezne rešitve.

Ko se govori o italijanskem agrarnem vprašanju, je treba predvsem poudariti, da se obseja tega vprašanja zelo različna od pokrajine do pokrajine in to ne le zaradi različnosti zemeljske sestave, ki močno vpliva na razvoj kmetijstva, ampak tudi glede na povsem drugačen zgodovinski razvoj posameznih italijanskih pokrajin. Drugetvato, ki ga je treba upoštevati na tem področju, je, da je kmetijstvo eno glavnih stebrov italijanskega gospodarstva. Da bi nam bila važna potrebna jasna, se nam zdi potrebno navesti nekoliko osnovnih podatkov o tem vprašanju.

92 odst. celotne površine Italije je produktivnih (t.j. več kot 25 milijonov hektarov). Na prvi pogled bi morala biti to celotna italijanska kmetijska proizvodnja znatno večja, kot pa je v resnici. Da tega se v glavnem zemlja obdeluje po zastaralih metodah. Mehanizacija in motorizacija sta v italijanskem kmetijstvu še neznanosti. V glavnem se kmetije poslužujejo za dela na polju vprežne živine (90 odst.). Poleg tega tudi zelo malo uporabljajo umetna gnojila. Omeniti pa moramo seveda še kmetijsko strogo konservativno duha veleposelstev in v glavnem monopolističnih in družinskih skupin, ki zelo ovirajo modernizacijo obdelovalne zemlje.

Važen moment v razvoju italijanskega kmetijstva je nadalje tudi družbeni sestav kmečkega prebivalstva. Število družin velikih in srednjih veleposelstev je danes v Italiji približno 190 tisoč, boljših 740 tisoč, revnih kmetov delavcev brez zemlje 2 milijona in 420 tisoč.

Veleposelstvi plemiškega rodu imajo velik vpliv na kmetijski razvoj. Njihova posestva obsegajo nič manj kot 2 milijone hektarov zemlje, večina v severni in južni Italiji. Če pomislimo, da so italijanski teno povezani in industrijski krogi, je njiva jasen vpliv na razvoj kmetijstva. V isto skupino lahko uvrstimo veleposelstnike v teh se nekoliko razlikujejo talisti, ki obdelujejo zemljo za lastno kapitalom ali s pomočjo cenene delovne sile kmečkih delavcev. Ta kategorija posestnikov in kapitalistov v kmetijstvu ni številno močna. Vse skupaj jih je manj kot 200 tisoč, t.j. 4 odst. vsega kmečkega prebivalstva. Kljub temu nadzirajo večji del obdelane zemlje v Italiji.

Rogati kmetije obdelujejo zemljo s pomočjo delavcev in vlagajo svoje kapital v zemljo samo, ali drugam. Ta sloj pa v Italiji ni zelo številčen. Številnejši so srednji kmetije, t.j. kmetije, ki sami obdelujejo zemljo in uporabljajo tujo delovno silo v nujnih primerih in pa mali posestniki in splovinarji. Ta sloj pa je pod nenehno diferenciacijo, v kolikor se pač gmotno stanje srednjih kmetov kaj lahko spreminja, ali pa povsem obuboja. S političnega vidika so neodvisni kmetije naklonjeni sredinskim strankam, medtem ko so splovinarji in najemniki levčarsko usmerjeni. Najštevilnejši pa je sloj revnih kmetov. Teh je skoraj dva milijona. Med revne kmetije spadajo tisti, ki ne zaslužijo zadosti z obdelovanjem svoje ali tuje zemlje in so zato primorani iskati si zaslužka še drugje. Ta sloj je vedno številnejši in to v vseh predelih Italije.

Nazadnje ostanje je poljedelski delavci, ki jih tudi lahko uvrstimo v dve različni skupini: to so najrevnejši kmetije, ki obdelujejo majhne površine tuje zemlje in ki zato dobijo plačo v glavnem v pridelkih. (Takihi delavci je veliko v južni Italiji) in pravi poljedelski delavci, ki so najštevilnejši v pokrajinah severne Italije. Revnih kmetov in delavcev je v Italiji skoraj 2 milijona in pol, to je približno 45 odst. kmečkega prebivalstva.

Ce končno pogledamo že, kako je obdelovalna površina porazdeljena med vsemi temi sloji, nam bo današnja slika agrarnega vprašanja v Italiji postala še bolj jasna. Kapitalistična buržoazija ima skoraj polovico celotne površine obdelovalne zemlje in okrog 70-75 odst. skupnega kmetijskega dohodka. Poleg tega pa se ta sloj vedno bolj polarska tudi ostale obdelovalne zemlje v Italiji in to s pomočjo vedno večjega pronicanja finančnega, bančnega in industrijskega kapitala v to področje.

Zemlja je razdeljena med razne sloje približno takole: Razne ustanove imajo 6 milijonov hektarov, veleposelstvi 3 milijone, buržoazija 11,2 milijona in srednji in revni kmetije 6 milijonov hektarov. Revni kmetije, ki predstavljajo 80 odst. skupnega kmečkega prebivalstva, imajo komaj 11 odst. celotne obdelovalne zemlje. Računa se, da ima samih 10 do 15 tisoč družin nič manj kot 65 odst. celotne obdelovalne površine in 50 odst. kmetijskega bogastva. 15 plemiških družin (med katerimi Corsini, Riccardi, Colonna, Torlonia itd.) ima nad 500 tisoč hektarov zemlje!

Naj na koncu omenimo še, da od vsega bogastva, ki si ga prislužijo mali kmetije in poljski delavci, jim pride povrnjenega le nekaj nad 50 odst., medtem ko vse ostalo poberejo v obliki dobička ali rente veleposelstvi in kapitalistična buržoazija. Nasprotno pa morajo pri davkih nositi največje breme prav delavci in mali in srednji kmetije.

Iz vseh teh podatkov sledi, da je agrarno vprašanje v Italiji precej zapleteno in da terja zato nujno rešitev tako z gospodarskega, kakor s socialnega vidika.



To ni ognjemet, ampak Etna, ki se je pred kratkim prebudila in ki spet počema

Zakaj vse vasi okoli Cassina v poletnih mesecih izumrejo

Tradicija prosjačenja po letoviščih in mesih vseh onih, ki morejo na pot, je tako zakoreninjena, da so se krajevne oblasti že vdale v to



Kdo bi ji ne dal desetaka?

Kdor pride v poletnih mesecih v vasi okrog Cassina, se bo nedvomno začudil, ker bo videl ulice skoro popolnoma prazne, vrata in okna hiš zaprta in tudi če bo koga videl, to so samo starci, ali pa prav majhni otroci.

Zakaj so te vasi poleti tako prazne? Zakaj ni na njihovih ulicah tistega tipičnega življenja, ki ga srečujemo v južnih italijanskih vaseh, zakaj ni videti žensk na prarih hiš in otrok, ki bi se podili okoli njih, ter moške, ki bi bili zatonjeni v pogovore brez konca in kraja, kot je to drugod?

Te vasi so v poletnih mesecih popolnoma prazne, ker grede odrasli in otroci na edelo po vsej Italiji. Pokrajina okrog Cassina je zelo revna. Na neprodni zemlji rastejo le oljke in še to slabo. Mesto Cassina, ki je bilo med vojno popolnoma porušeno, je novič zrastle. Zgradili so tudi nekaj industrijskih objektov, ki pa zaenkrat prinašajo zelo malo dohodka vprav zato, ker so novi. V splošnem je gospodarski položaj v pokrajini obupen in večina prebivalstva okoliških vasi se preživlja s tem, da gre v poletnih mesecih in tistih krajih in v druga mesta Italije, kjer v najboljšem primeru prodajajo horoskop, ki jih za piščih denar, ali izbere ljudem papira, ali igrajo harmoniko in poljejo, sicer pa enostavno beračijo.

Med poletjem si ti ljudje s tem naberejo toliko denarja, da se lahko preživijo in da ob domov ne pridejo z veliko domov če toliko, da poplačajo dolgeve, ki jih morajo narediti če zimo, ko nima kaj početi. Seveda je vsota denarja, ki ga zaslužijo med poletjem, premajhna, da bi ji njo lahko preživeli zimo. Zato se spet zadolžijo v upanju, da bodo v naslednji sezoni spet z beračenjem toliko zaslužili, da bodo te dolgeve poplačali.

Ker je pokrajina okrog Cassina, kot smo že rekli, zares revna, ne morejo oblasti povzeti nobenega ukrepa, da bi položaj kolikor toliko izboljšali. Zemlja je neplodna, zato bi bila vsaka investicija za razvoj kmetijstva brez učinka. Po drugi strani so te vasi toliko oddaljene od središč in surovini, da se kapitalizem v nobenem primeru ne bi mogel razviti. Če bi se v Italiji razvijala kot industrijska država, bi se v vsaki vasi našli vsaj nekaj obrt. Zato ljudem ne preostaja drugo, kot to sezonsko edelo, ki je za te kraje postalo že prava tradicija, ki jo noben ukrep odgovornih oblasti ne more več preprečiti.

Ceprav se danes ne dogajajo več primeri, kot so se dogajali v povojnih letih, da bi šli otroci beračati kot najemniki pravih pravčatih organizacij, ki so imele tedaj razširjeno mrežo po vsej Italiji, je kljub temu ta tradicija zelo škodljiva ne samo zato, ker predstavlja veliko nevarnost za otroke, ki se brez nadzorstva potepajo po vsej Italiji, ampak tudi zato, ker jim to edelo ne dopušča rednega obiskovanja šole, se manj pa, da bi se usposobili za kak poklic. Po podatkih, ki so jih zbrale socialne ustanove v pokrajini Frosinone, je v teh krajih obisk v osnovni šoli ne več kot 125 otrok, ki so se vpisali oktobra lanskega leta v osnovno šolo, jih je ostlo ob koncu šolskega leta samo 46. V četrtih razreda o osnovne šole v vasi Valvori, na primer obiskalo pouk samo 5 učenc, učenci pa so bili tedaj že odšli na edelo.

Duh ženevske konference mora seči tudi v Azijo

Vse kaže, da diktator Sigman Ri ni na tekočem, isto velja tudi za južnovietnamske oblasti in one kroge, ki stoje za njimi

Premier Nehru je pred ženevsko konferenco štirih velikih večkrat izrazil upanje, naj bi na konferenci poleg drugih važnih evropskih vprašanj obravnavali tudi pereča azijska vprašanja in predvsem vprašanja Daljnega vzhoda in Jugovzhodne Azije. Predstavniki štirih velesil pa se vsaj uradno — teh vprašanj niso niti lotili, niti pričočali svojim zunanjim ministrom kar koli v zvezi s tem. Zatrjuje se, da do tega ni prišlo, ker si tega niso želi Britanci, ki bi ne bili hoteli priti v spor s svojim ameriškim zaveznikom. Drugi spet zatrjujejo, da se je teh vprašanj izognil Eisenhower, ki je hotel bolj poudariti tista vprašanja, ki jih je smatral za bolj važna.

Katera teh dveh domnev je točnejša, ne moremo za trdno reči, lahko pa samo ugibamo na temelju določenih znakov, ki so po ženevski konferenci iz Londona in Washingtona.

Motivi Edenovih zahtev ali želj, so manj prepričljivi od onih, ki se pripisujejo Eisenhowerju, tisti, ki poudarjajo veliko važnost ocenam tujih mnenj, zatrjujejo, da so bili Edenovi razlogi posledica podrejenega položaja britanske delegacije. Dokaz za to naj bi bil v nenadnem in preranim pesimizmu in neprickovanosti zadržanosti v londonskih odmevih na ženevsko konferenco. Dva primera:

Prvi: MacMillan je opozoril na pretirani optimizem in dodal, da ni treba od oktobrskega sestanka štirih ministrov za zunanje zadeve pričakovati nikakih resnejših rezultatov. MacMillan je vztrajal na prepadu med Vzhodom in Zapadom in to tudi tedaj, ko je bilo že očitno, da so v Zenevi ta prepada že premošili. Drugič: britanska zvezda odnosa ne na predstavnika, ko so agencije prinesle mnene angleškega zunanjega ministrstva o zadnjem Cuenlajevem govoru, ki da ne predstavlja nič novega in nič veliknega.

Na temelju takih stališč so neki opazovalci odločili trditve, da se v Zenevi ni govorilo o Aziji vprav na zahtevo Edena. In zaključek? Zaključek je bil, da se v primeru bi se namreč London moral odrediti svojim preostalim posvostvom v Aziji mnogo prej kot si to sam želi. Zato ni izključeno, da si je Eden želel, naj bi se o azijskih vprašanjih ženevski konferenci ne govorilo.

Z druge strani pa je tudi verjetno, da je Eisenhower skušal vprašanja Daljnega vzhoda in Vzhodne Azije odložiti za poznejšo dobo, da bi lažje vsilil reševanje azijskih vprašanj na svoj način. Kar se pa tiče Sovjetske zveze, je razumljivo, da Bulganin azijskih problemov ni hotel postaviti na dnevni red ženevskih razgovorov zato ker povsem upravičeno smatra, da morajo o azijskih vprašanjih govoriti poleg zapadnih predstavnikov in predstavnikov Sovjetske zveze tudi predstavniki »-juške Kitajske in seveda Indije.

Azija pa se pri vsem tem zaveda, da se azijska vprašanja, ki so danes še vedno na dnevnem redu in ki posebno zadnje dni spravljajo nevarnost zno in pomirjevalno vzdviže, ki je zavzel Kitajske in seveda Indije.

Zato pa se pri vsem tem zaveda, da se azijska vprašanja, ki so danes še vedno na dnevnem redu in ki posebno zadnje dni spravljajo nevarnost zno in pomirjevalno vzdviže, ki je zavzel Kitajske in seveda Indije.

Ali je Litvinovov »Dnevnik« verodostojen? Marsikateri podatek govori da ga je pisal nekdo drugi

Ali je Litvinovov »Dnevnik« verodostojen? Marsikateri podatek govori da ga je pisal nekdo drugi

V njem so opisani tudi Stalinovi ljubezenski doživljaji

Ro ko bi ne bilo toliko ovaduhov

VPRAŠANJE, KI JE, ŽAL, ŠE VEDNO PEREČE

Besede dve o otroški paralizi

Razveseljava je bila vest, ki je prišla iz Amerike, da je pivo proti zavratni bolezni otroški paralizi ali poliomielitisu. Toda kakor je bilo vedno navdušenje, da je s tem bolezen premagana, je kasneje izkustvo vendar potvrdilo, da cepivo ni stoddnotno učinkovito in nenevarno, predno bodo izdelali popolnoma zanesljivo cepivo. Čelo tedaj ko bo cepivo popolnoma učinkovito, da bo res izšel neresitvni problem, kako izdelati cepivo v tolikih količinah, da bi z njim lahko cepili vse ogrožene ljudi.

Poliomielitisa obstaja verjetno že stoletja, vendar pa je šele leta 1840 uspelo Svedu Heineju, da je dokazal vrsto značilnih simptomov, ki so omogočili točno razlikovanje med poliomielitismom in drugimi boleznimi. Vendar pa imamo mnogo zanesljivih dokazov, da se poliomielitizem v 19. stoletju ni pojavil v epidemski obliki. Številne epidemije so nastopile šele vsem v skandinavskih deželah. Znanstvenik Wickman je podrobno opisal, da so lahko sklepani na naležljivo značajno povzročitelja zoleznji.

Šele ko so ugotovili, da ni ma človek občutiljiv sača, so znanstvena raziskavanja začela napredovati. Ze vojne je bilo znano, da je povzročitelj bolezni neki vi-

rus, to je take vrste kužna klica, ki povzroča tudi ospice, vodene oči, gripo in celo vrsto drugih infekcijskih bolezni. Direktna raziskava poliomielitivnega virusa, kar poliomielitisu vseh drugih vrst virusov, izredno otežka delo, do so izredno majhni.

Dolgo niso vedeli, kako se virus poliomielitisa prenaša od ene osebe na drugo. Znanstvena raziskavanja z zadnjih desetih letih so dokazala, da so glavni vir okužbe črevesni izločki okuženih oseb. Ti virusi lahko ostanejo dal časa izven človeškega telesa, ne da bi utrpeli škodo in da ostanje zanesljivo vemo, da se okužimo z vodo in živilci, če so onesažena s človeškimi odpadki.

Nikakor pa niso vsa polioobolenja resnega značaja. Pri mnogih ljudeh, ki so se okužili s poliomielitismom, nastopi le rahla temperatura in nekaj simptomov črevesne infekcije. Vešah pa napade v drugi centralno živčevje, toda ne vemo, na kak način. V takem primeru so pa posledice izredno resne, bolnik pogosto kar ohromi, in sicer začasno ali stalno. Številno bolnikov, ki so stalno hromi, je enakoli številu tistih, ki umrejo. Ne moremo pa izračunati točnega razmerja med smrtnimi slučajmi, slučajmi stalne in začasne ohromitve, ter slučajih okrevanja zato, ker je prvič lažje slučaje teko ugotoviti, drugič pa, ker se značaj poliomielitisa od epidemije od epidemije spreminja. Morda bi se dalo reči, da od sto bolnikov deset težko ohromi in da jih prav toliko

imun, majhna, zato je človek tam izpostavljen nevarnosti, da se inficira pozneje. Čeprav ta razlaga ne upošteva neznanih čimteljev, kakor morebitno raznolikost povzročitelja bolezni, potrjujejo to domnevo primerjave statistik iz dežel, kjer vladajo različni življenjske razmere. Tako je bilo na primer leta 1942 na Malti 95 odst. bolnikov starih 95 let, ki so imeli poliomielitisa, medtem ko je bilo v Ameriki v istem letu med bolniki le 20 odst. otrok iste starostne skupine.

Cepiva v medicini niso novost. Principi, na katerih temeljijo, so splošno znani. Toda iskanje primerne stvari, ki ne bi imela neželenih posledic, ki bi se ne pokvarila prehitro in ki bi jo bilo lahko izdelati, je proces, ki trajajo mnogo časa. Nепrijetna lastnost, ki jo ima virus poliomielitisa, je tudi ta, da nastopa v treh različnih oblikah, tako da mora vsebovati cepivo proti poliomielitisu virus vseh treh oblik.

Salkovo cepivo je sestavljeno iz preparata, kjer so gojili in ohranili virus poliomielitisa na kulturnih celicah opičnega tkiva. Ta specialni medij so odkrili Parker in njegovi sodelavci, ki so se dolga leta ukvarjali izključno s problemom kulturne tkiv. Z gotovostjo lahko računamo, da bodo v bližnji bodočnosti odkrili način in pota za uspešno masovno zatiranje poliomielitisa.

Dr. S. B.

ALI JE LITVINOVOV »DNEVNIK« VERODOSTOJEN?

Marsikateri podatek govori da ga je pisal nekdo drugi

V njem so opisani tudi Stalinovi ljubezenski doživljaji

Ro ko bi ne bilo toliko ovaduhov

